

níkovo zmenšeno. Stížnost ponechává však nepovšimnutým další rozsudečné zjištění — vyslovené reprodukci dotčené části doznání obžalovaného Aloise G-a, že obžalovaný kupní cenu 12.300 Kč až na částku 1.800 Kč v několika dnech promarnil. Zjištění to není stížností napadeno, takže tvoří závaznou (§ 288 čís. 3 tr. ř.) část skutkového děje opodstatňujícího výrok o zločinu § 205 a) tr. zák., a stížnost ani nepopírá, že promarnění hotových peněz jest zmenšením jmění. Že promarněné a tím z dosahu věřitelů odstraněné peníze pocházely z prodeje a vstoupily na místo věci z exekuce vyňaté, jest bez významu. Zákonnou výsadu některých částí dlužníka jmění, podle níž jsou vyňaty z exekuce nebo nelze je pojmouti do úpadkové podstaty, nelze — jak podrobně dovozeno v rozh. čís. 4002 sb. n. s. — rozšířiti na úplaty docílené dobrovolným prodejem oněch částí dlužníkem. Proto nelze shledati právní omyl v tom, že nalézací soud podřadil v rozsudku pod ustanovení § 205 a) tr. zák. prodej jediného auta dlužníkem — autodrožkářem, zjistiv, že prodej byl dlužníkem předsevzat v úmyslu, by nemusel dostáti (nedostál) svým závazkům, t. j. by zmařil uspokojení svých věřitelů, a že úmysl ten byl pak uskutečněn promarněním (spotřebou) výtěžku až na nepatrnou část k jiným účelům než k uspokojení věřitelů, přesněji k výdajům zcela zbytečným.

Čís. 4379.

Ke spolupachatelství při zločinu loupeže se nevyžaduje, aby činnost každého spolupachatele byla stejnorodá, rovnocenná a stejně obsažná.

Jestliže společníci obžalovaného při činu poškozeného zastřelili, jest čin obžalovaného spolupachatele kvalifikovati též podle §§ 70, 344, 349 odst. II. tr. z.

(Rozh. ze dne 24. února 1932, Zm IV 735/31.)

Kladnou odpovědí na první skutkovou otázku, týkající se loupeže na G., zjistili porotci, že se loupeže zúčastnili tři spolupachatelé, z nichž P. byl ozbrojen revolverem, druhý jeho společník browningovou pistolí a třetí olověným boxerem. Když při provádění loupeže obžalovaný P. odcizil browningovou pistolí, ponechal si ji a svůj revolver odevzdal společníku, který dosud neměl střelné zbraně. Obžalovaný P. zůstal pak na stráž v první světnici. Když druzí spolupachatelé vešli do druhé světnice, vyběhl z ní G., chtěje utéci z domu a přivolati pomoc. Obžalovaný P. postavil se mu do cesty, zadržel ho, až přiběhli oba jeho společníci, načež s nimi vrhl se na G.; oba společníci vystřelili na G. a usmrtili ho. Obžalovaný P. sebral na to odcizené věci a utekl se svými společníky do lesa, kde se o lup rozdělili.

Čin obžalovaného P., spáchaný na škodu G., byl porotním soudem kvalifikován jako zločin loupeže jen podle §§ 70, 344 tr. zák.; čin ostatních dvou spolupachatelů byl však kvalifikován též podle § 349 odst. II. tr. zák. Zmateční stížnost veřejného žalobce, uplatňující věcný zmatek podle § 385 čís. 1 b) tr. ř., se domáhala, aby i trestný čin obža-

lovaného P. byl kvalifikován jako zločin loupeže podle §§ 70, 344, 349 odst. II. tr. zák.

Nejvyšší soud vyhověl zmateční stížnosti veřejného žalobce.

Z d ů v o d ů :

Zmateční stížnosti jest přiznati oprávnění. Ze zjištěného skutkového stavu plyne, že obžalovaný P., jenž svůj revolver odevzdal druhému spolupachateli, který dosud střelné zbraně neměl, učinil tak za tím účelem, aby zbraně v případě potřeby bylo použito. Když obžalovaný P. zadržel prchajícího G., učinil tak zřejmě proto, aby G. nemohl přivolati pomoc a překaziti dokonání loupeže. Poněvadž se všichni spolupachatelé vrhli na G. a obžalovanému P. bylo známo, že jeho společníci jsou ozbrojeni střelnými zbraněmi, jest zřejmo, že souhlasil s tím, že ve chvíli, pro zdar loupeže tak nebezpečné, bude střelných zbraní použito. Souhlasu tomuto nasvědčuje zejména zjištěná skutečnost, že obžalovaný P., získav šanci zbraň lepší, dal přímo před činem svůj revolver pachateli dosud střelnou zbraní neopatřenému, a že přes to, že při provádění loupeže G. byl zastřelen, odnesl odcizené věci a tak loupež dokonal. Poněvadž není pochybnosti o tom, že všichni obžalovaní spáchali čin dohromady a společně, byl čin jejich správně posuzován s hlediska § 70 tr. z. . V případě tomto jest čin všech spolupachatelů jediným celkem, za nějž odpovídá každý společník jako za čin vlastní. Ke spolupachatelství se nevyžaduje, aby činnost každého spolupachatele byla stejnorodá, rovnocenná a stejně obsažná, a jest lhostejno, jakou individuální činnost jednotliví pachatelé vykonali. Nezáleží tedy na tom, že obžalovaný sám smrtelnou ránu na G. nevystřelil. Jestliže za tohoto stavu věci porotci odpověděli na pátou právní otázku záporně, mýlili se a jestliže soud porotní na základě záporné odpovědi na tuto otázku kvalifikoval čin obžalovaného jako zločin loupeže podle § 70, 344 tr. z., zavinil zmatek podle § 385 bod 1 b) tr. ř. Bylo tudíž zmateční stížnosti veřejného žalobce, tento zmatek uplatňující vyhověno, rozsudek soudu porotního v této části zrušen a čin obžalovaného kvalifikován jako zločin loupeže podle § 70, 344, 349 odst. II. tr. z. .

Čís. 4380.

Státní zastupitelství, vytýkajíc (nesprávně odvoláním), že soud povolil podmíněné odsouzení, ač bylo vzhledem k předchozím trestům vyloučeno, předpokládaje omylem zachovalost obžalovaného, nedoličuje zmateční stížnost po zákonu, opírá-li ji výlučně o správný, avšak teprve s oním opravným prostředkem předložený trestní lístek.

(Rozh. ze dne 27. února 1932, Zm II 245/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení odvolání, správně zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku